

ÖN SÖZ

Altı ay önce bir ölüydüm. Ne göğüs kafesimde bir kalp çarpıntısı ne de dudaklarımda bir nefes vardı. Her şey yitip gitmişti ve ben artık kendimi hiçliğin soğuk kollarına bırakmıştım.

Tüm o yıllar boyunca fark edilmemek için o kadar uğraşma-
ma rağmen, artık 'görünmez' olmayı düşünmek hiç de kolay
değildi. Ben de bu yüzden bunu düşünmemeyi seçtim.

Terapistim düşüncelerimi ve hislerimi bu günlüğe yazmamı
istedi. Aylarca bu ödevden kaçındıktan sonra en azından bir
kez denemem gerektiğine karar verdim. Böylece belki yeniden
doğru dürüst uyuyabilecektim. İşe yarayacağı konusunda şüp-
heliydim. Ama yine de sorunumu çözebilecek her şeyi deneme-
ye hazırdım.

O gece ne olduğunu gerçekten hatırlamıyorum. Yaşadığım
o panik dolu anlardan kesitler görüyorum kâbuslarımda ama
ayrıntılara bir türlü inemiyorum. Boşlukları doldurmaya ise
henüz hazır olduğum söylenemez.

Bir hastane odasında boynumda morluklarla, konuşamaz
bir hâlde uyanmıştım. Bileklerimde, acıyan tenimi korumak için
sarılmış sargı bezleri vardı. Çıkan omzum askıyla sabitlenmiş;
ayak bileklerim yapılan ameliyatlar sonrasında alçıya alınmıştı.
Bu hâlde nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum. Tek önemsedğim,
hâlâ nefes alabildiğimdi.

Polis bazı sorular sordu; doktorlar ve avukatlar da. Ne za-
man olayın detaylarını konuşmaya başlasalar ya konuyu kapa-

tıyor ya da odadan ayrılıyordum. Evan ve Sara da bu ayrıntıları benden saklayacaklarına dair söz verdiler. O gece orada olmasalar da tüm dava sürecinde mahkeme salonundaydılar.

Carol...

Onun adını kâğıda dökmek bile ne kadar zor... Suçlu bulundu. Onu görmek zorunda kalmadım. İfade vermem veya tanıkların ifadelerini dinlemem gerekmedi. Avukatların ısrarına rağmen, mahkeme Sara ve Evan'ı dinlerken dahi orada bulunmamıştım.

George...

O gece zar zor duyduğum sesler sayesinde onun da orada olduğunu işitmiştim. Ambulansı çağıran oydu. Fakat hakkında herhangi bir suç duyurusunda bulunulmadı. Bunun için resmen yalvarmıştım. Çünkü Leyla ve Jack'in babalarına ihtiyacı vardı. Peki ya şimdi... Şimdi nerede olduklarını bile bilmiyorum. Üzgünüm. Bu konuda konuşmaya devam edemeyeceğim. Onları düşünmek bile canımı yakıyor.

Sara ve Evan o gecedен sonra yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Onları iyi olduğum konusunda ikna etmeye çalışsam da gözümün altındaki morluklar beni ele veriyordu. Aslına bakılırsa tüm bu olanlardan sonra, ben de yalnız kalmak istemiyordum.

Haber medyada geniş yer bulmuştu. Ancak dava kapandığında yaşımdan dolayı kayıtlar da kapanmıştı ki bu işte, Sara'nın babasının parmağı olduğuna eminim. Bu sebeple basın yazacağı bir şey de kalmamıştı.

Kasaba bu cinayet girişimi haberleriyle çalkalanırken, okula dönmenin ya da Weslyn'in herhangi bir yerinde görünmenin nasıl bir şey olduğu tahmin edilebilirdi. Fısıltılar, parmakla göstermeler ve gittiğim her yerde beni takip eden bakışlar. Ünüm her yana yayılmıştı. İnsanların gözünde *ölümden dönen* kızdım artık.

Öğretmenler bile bana farklı davranıyordu. Sanki kırılmış

da parçaları tekrardan yapıştırılmış bir bibloydu bedenim. Her an parçalanmamı bekliyor gibiydiler.

O gün beni yanlarına çağırın o küçük grubun yüzlerindeki endişe, daha bir farklıydı. Onların müdahalesi nedeniyle başıma gelmişti tüm bunlar. Benle konuşmadan önce yetkililerle görüşmüş, sonra da ben okuldan ayrılırken George'u aramışlardı.

Carol, George'u aradıklarını öğrenmiş olmalıydı. Belki de yetkililerden biri, suçlamalarla ilgili araştırmayı başlatmak için onu aramıştı. Bilmiyorum. Her ne olursa olsun, sonuçta Carol benim sonsuza dek ortadan kaybolmamı istemişti.

Ama artık bana zarar veremez...

Canım yanıyor. Bunu inkâr edecek değilim. Özellikle de bu günlüğü benden başka kimsenin okumayacağını düşününce, bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Ayak bileğim muhtemelen hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak; yaşanan ızdırabın bir hatırlatıcısı olarak kalacak hep.

İyileşmek için çok uğraştım ve tahmin edilenin aksine, dört ay sonra yeşil sahalara döndüm. Başta, her antrenmandan ve her maçtan sonra duşta hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Acı dayanılmazdı. Ama şimdi neredeyse hissetmiyorum bile. Artık hiçbir şey eskisi gibi görünmüyor gözüme, eskisi gibi hissettirmiyor. Bunu Sara ve Evan'a nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Beni anlarlar mı, bilmiyorum. Ben bile kendimi anladığımdan emin değilim ya...

Carol ölmemi istemişti.

Kendime onun artık burada olmadığını hatırlatıp duruyorum. Ömür boyu kalsa bile umursamayacağım bir hapisanede şu an. Ama ben hâlâ kendimi güvende hissetmiyorum. Özellikle de her gece gözlerimi kapadığımda, Carol beni kâbuslarımın arasında bekliyorken.

Weslyn'den uzaklaşmalıyım. Bu bakışlardan, beni kovalamaya devam eden bu gölgelerden, en ummadığım anlarda beni

felç eden bu acıdan sıyrılıp gitmeliyim bir an önce. Neyse ki altı ay sonra hepsi bitmiş olacak. Ve ben, yanımda dünyada en sevdiğim iki insanla birlikte hayata yeniden başlayabileceğim.

Fakat hayatım şu anda tahmin edilebilirlikten öyle uzak ki acaba bu altı ayda kim bilir beni neler bekliyor olacak.

1. YENİ BAŞLANGIÇ

Bu sadece bir rüya. Beni suyun en karanlık köşelerine çekmeye çalışan ellerden kurtulmaya çalışırken, kendime bunu hatırlatıp duruyordum. *Bu sadece bir rüya.* Panik, zihnimin her köşesini sımsıkı sarıyor, bense olabildiğince güçlü bir şekilde mücadeleye devam ediyordum. Sesim yankılanarak beni bu rüyadan uyandırmaya çalışıyordu.

Ciğerlerim havasızlıktan yanarken, bulanık sulara baktım bir kez daha. Ben çırpındıkça üzerimdeki eller de uzun ve sivri pençelere dönüşüyordu. Hareket ederken bir tanesi bileğimi delip geçmiş, beni suyun altına çekmişti. Kan, tırnaklarının etrafında birikirken karanlık bir bulut sardı etrafımı. Onunla ne kadar mücadele etsem o kadar derinime işliyordu. Acıyla çılgılık attığım sırada kabarcıklar çıkarmıştım. Tam ölümü içime çekecektim ki bu kez yüzümde bir baskı hissettim.

Artık bir rüyada değilim.

Yüzümdeki yastık yere düşerken derin bir nefes aldım. Aklim karışmış bir hâlde nefes nefese uyanarak etrafı incelemeye koyuldum. Sara, yatağında şaşkınlıktan ağzı açık, gözleri kocaman olmuş bir hâlde bana bakıyordu.

“Özür dilerim,” diye geveledi. “Konuştuğunu sandım. Uyanık olduğumu sandım.”

“Uyanığım,” dedim hızla nefes alıp verirken. Sonra yeniden derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım.

Sara, ben kendime geldikten sonra bile düzelememişti.

“Kafana yastık atmamalıydım, çok özür dilerim,” dedi suçlu bir ifadeyle.

“Neden bahsediyorsun sen?” Özrünü savuşturmaya çalıştım. “Sadece bir rüyaydı. Ben iyiyim.” Titrememi durdurmak için derin bir nefes daha aldıktan sonra, yeniden terli vücudumu örten yorganın içine girdim. “Günaydın Sara,” dedim sonra olabildiğince normal bir tavırla.

Suçluluk duygusundan beslenen uyusukluğunu bir kenara bırakarak “Günaydın Emma,” diye cevapladı. Böylece bu rahatsızlık verici durum da kapanmış oldu. “Ben duş alacağım. Acele etmeliyiz. Bir saate çıkmamız gerek,” dedi ve eşyalarını kapıldığı gibi odada gözden kayboldu.

Kendimi bir aydan uzun bir süredir bu güne hazırlamaya çalışıyordum. Fakat geçen süre heyecanımdan hiçbir şey eksiltmemişti. Bunu düşünmek bile kontrolümü kaybetmeme yetiyorken, şimdi gerçekleşiyordu işte.

Gözlerimi yattığım yerden, tavanda sıralanmış pencerelere çevirdim. Kardan dolayı sabah güneşi henüz kendini göstermemişti. Benimle gerçekte hiçbir bağlantısı olmayan odada gezdirdim bakışlarımı sonra. Duvarda asılı büyük plazma ekran bir televizyon ile köşede üzeri makyaj malzemeleriyle dolu bir tuvalet masası vardı. Aynanın kenarına yapıştırılmış fotoğraflarda gülen insanlar görünüyordu. Duvarlarsa capcanlı sanat eserleriyle bezenmişti.

Yine aynı manzara: Buraya gelmeden önceki yaşantıma dair tek bir ize rastlanmıyordu. Yalnızca bir sığınaktı bu oda benim için; yargılamalardan, fısıltılardan ve dik bakışlardan saklanabileceğim bir sığınak.

Neden buradaydım? Cevabı biliyordum. Seçme şansım olsa buradan asla ayrılmazdım. Gidecek başka bir yerimin olmaması ve McKinleylerin de bana sırtlarını dönmemeleri değıldi mesele. Ne de olsa sahip olduğum tek ailem onlardı ve bu durumdan dolayı onlara hep minnettar kalacaktım. Ama aslında

bu pek de doğru değildi. Çünkü onlar sahip olduğum tek ailem değillerdi artık.

Sara duştayken telefonum çaldığında, tüm cesaretimi toplayarak cevap verdim. "Alo."

Şaşkınlığa uğramış bir hâlde, "Ah, demek buradasın," dedi annem heyecanla. "Sonunda sana ulaşabildiğime sevindim. Nasılsın?"

"İyiyim," derken ben de onun kadar heyecanlıydım. "Şey... Bu akşam için bir planın var mı?"

"Birkaç arkadaşla partiye gideceğiz," diye cevapladı. Sesinde garip bir ton sezinlemiştim. "Dinle. Ben... şey... yani... şu anda Weslyn'e oldukça yakın oturuyorum. Olur da bir gün karar verirsen gelip benimle—"

"Tabii, olur," dedim gözüm kararmadan önce ve hemen ekledim: "Seninle yaşarım."

"Hmm... şey, tamam," dedi yapmacık bir heyecanla. "Gerçekten mi?"

"Tabii." Sesimin samimi çıkması için çaba harcıyordum. "Yani, yakında üniversiteye gideceğim. Ülkenin diğer ucundayken bir araya gelmeye çalışmak çok daha zor olur, sence de öyle değil mi?"

Bir süre sessiz kaldı. Muhtemelen, kendimi az önce yanına davet ettirmiş olmamı sindirmeye çalışıyordu. "Ah, tabii. Bu harika olur. Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

"Pazartesi günü okula döneceğime göre, pazar nasıl olur?"

"Bu pazar mı? Yani üç gün sonraki pazar, ha?" Sesindeki paniği gizlemeye çalışmıyordu. Kalbim duracaktı şimdi. *Beni almaya hazır değil miydi yoksa?*

"Sana uyar mı? Benim için hazırlık yapmana filan gerek yok. Yalnızca bir yatak, hatta belki bir kanepede bile uyuyabilirim. Ama bu bile senin için fazlaysa... Affedersin, bunu teklif etmemeliy—"

"Hayır, hayır, bu harika olur," diye kekeledi. "Şey, odanı

hazırlamak için yeterince zamanım olacak. Yani, tamam, pazar diyelim, sorun yok. Evim Decatur Sokağı'nda. Sana adresi mesaj atarım."

"Pekâlâ. O hâlde pazar görüşürüz."

"Tamamdır," dedi annem. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da sesindeki şaşkınlık açıkça hissediliyordu. "İyi seneler Emily."

"Sana da," dedim telefonu kapatmadan hemen önce. Bakışlarımı yeniden tavana diktim. *Az önce ne yaptım öyle? Aklımdan ne geçiyordu ki?*

İçimde büyüyen paniği dindirmeye çalışarak eşyalarımı kaptığım gibi Sara'nın yanından geçip doğruca banyoya girdim. Çıktığımdaysa artık kararımınla yüzleşmek zorundaydım. Yapmam gereken şey buydu çünkü.

Anna kendine bir fincan kahve koyarken, ben de Sara'nın yanına oturarak "Pekâlâ, size söylemem gereken bir şey var," diye başladım söze. "Bu sabah annemle konuştum ve—"

"Zamanı gelmişti," diye araya girdi Sara. "Altı aydır telefonlarına cevap vermiyorsun."

Anna ise Sara'nın bu çıkışına aldırmadan, "Ne söylemek istiyormuş?" diye sordu.

"Şey... bu pazar onun yanına taşınıyorum."

Verdiğim haberi hazmetmelerini beklemek için nefesimi tuttum. Sara'nın elindeki kaşık, kahvaltılık gevreğini yediği kâsenin içine düştü. Tek kelime etmiyordu.

Anna, dikkati Sara'nın sessiz itirazından çekerek "Bunun senin için en doğru seçim olduğuna nasıl karar verdin?" diye sordu sakince.

"O benim annem," dedim omuzlarımı silkerek. "Yakında üniversite için buradan ayrılacağım ve aramızı düzeltmek için de başka bir şansımız olur mu, bilemiyorum. Ona tam anlamıyla adil davranmadığımı hissediyordum zaten. O da yeniden iletişim kurmaya çalışıp duruyordu benimle. Ben de bunun en iyi yolunun yanına taşınmak olduğuna karar verdim."

Anna, açıklamamı dinledikten sonra, anlayışlı bir ifade ile başını salladı. Sara ise ayağa kalkarak elindeki kâseyi lavabonun içine bıraktı. Hâlâ yüzüme bakamıyordu.

“Pekâlâ. Sen 18 yaşına gelene kadar yasal velayetin bizde olduğu için bu konuyu önce Carl’la konuşmamız gerekecek. Hem son kararı vermeden önce de onunla tanışmak istiyorum. Anlaştık mı?”

Anna’dan bu cevabı beklemiyordum. Başımı salladım. Gerçekten beni önemseyen bir ailem olmamıştı hiç. O yüzden ne diyeceğimi bilemedim.

“Bunu neden yapmak istediğini anlıyorum,” dedi Anna gülümseyerek. “Sadece bunu önce bir konuşalım, olur mu?”

“Teşekkürler.” Hafifçe gülümsedim. “Annemi yeniden tanımak benim için çok önemli.”

Sara, tek kelime etmeden, merdivenlerden fırtına gibi geçerek üst kata çıktı. Onu izlemeden önce derin bir nefes aldım. “Pekâlâ, söyle hadi,” dedim, eşyalarını sırt çantasına doldururken.

“Söyleyecek bir şey yok,” diye çıkıştı. Ama aslında vardı. Ağzındaki baklayı çıkarması için otele üç saatlik bir araba yolculuğu ve hazırlanmakla geçen bir gün gerekmişti.

~~~~~

Newport’ta, tepeden tırnağa bakımla ve hazırlıkla geçen koca bir günün ardından, tam anlamıyla tükenmişim. Üstelik henüz partiye gitmemiştik bile. Belki de enerjimi tüketen şey, doğaçlama bir şekilde aldığım annemin yanına taşınma kararımı. Sebebi ne olursa olsun, yorgunluğum bu geceyi iple çekmemi zorlaştırıyordu.

“Neden onun yanına taşınman gerektiğini anlamıyorum,” dedi Sara birdenbire. O sırada göz kapaklarıma far sürüyordu. “Önce, ne bileyim... konuşmakla başlayamaz mıydın? Bu fikir-

den hoşlanmadım Emma. O seni terk etti. Neden şimdi yanına döneceksin ki?"

"Sara lütfen," dedim yalvarırcasına. "Bunu yapmam gerek. Sana çok berbat bir durum gibi geldiğinin farkındayım, ama bu benim için önemli. Beni kaybediyor falan değilsin ki. Hem olur da durum çığırından çıkarsa yanınıza dönebilirim. Sadece ona bir şans daha vermem gerektiğini hissediyorum."

Sara derin bir iç çekti. "Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama..." Bir anlığına durduktan sonra devam etti. "Sen tanıdığım en inatçı insanlardan birisin Emma. Ve eğer istediğin buysa seni bundan vazgeçiremeyeceğimi biliyorum. Şey, artık gözlerini açabilirsin."

Gözlerimi açıp kırıştırdım. Maskara kirpiklerime yapışmıştı.

Sara bir süre düşündükten sonra, pes ederek gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Onun yanına taşın. Ama seni o psikopatın yanına bıraktığı zamanki gibi aptalca bir hata yapmazsa iyi eder."

Sara'nın bu korumacı tavrı beni gülümsetmişti. "Teşekkürler. Eee... söyle bakalım, nasıl görünüyorum?"

"Muhteşem tabii ki," dedi neşeyle. Eseri ile övünüyordu. "Gidip elbisemi giyeceğim. Sonra çocuklarla lobide buluşuruz."

Otele döndüğümüzde bizi bekleyen notu elime aldım ve başparmağımı o zarif el yazısının üzerinde gezdirdim.

Sevgili Emily ve Sara,

Sağ salim varmanıza çok sevindim. Umarım keyifli bir gün geçirirsiniz. Bu akşamki yemekte sizi görmek için sabırsızlanıyorum. Saat 19.00'daki rezervasyonumuz için Evan ve Jared ile birlikte sizi alacak aracı, saat 18.45'te otelde olması için gerekli ayarlamaları yaptım.

Bu gece, planladıklarımızdan keyif alacağımıza hiç şüphem yok!

Sevgiler,

Vivian Mathews

“Umarım Vivian’ı utandırmam,” diye seslendim banyo kapısından.

“Bu kadar telaşlanmayı bırak,” dedi Sara. “Vivian senin de orada olmanı çok istiyor. Bu onun için önemli. Sırf yanında olabileyim diye, beni getirmesi için Jared’i bile ikna etti.”

Jared’in pek de ikna edilmeye ihtiyacı olmadığını düşünerek sırttım.

“Sen ne düşünüyorsun? Nasıl görüdüğünle ilgili hiçbir şey söylemedin.”

“Hmm,” diyerek aynanın önüne geçtim. Doğal olarak yüzüm gülüyordu. Bir zamanlar sadece bir kot pantolonla atkuyruğu şeklinde toplanmış saçı tercih eden o kızı zar zor da olsa görebiliyordum. Hâlâ kendi başına makyaj yapmayı beceremeyen o kızdım ben. Açık kahverengi gözleri, pembe farla siyah rimelin altında parlıyordu. İşte kırmızı yanakları ve şu an parlaticı sürülmüş dolgun dudaklarıyla aynadan bana gü-lümsüyordu.

Kendi etrafımda dönerken şifon elbisemin etekleri uçuşuyordu. Parmaklarım, elbisemin şampanya rengi üst kısmındaki, açık pembe nakışların üzerinde gezindi. Sara, saçımı toplamak için de aynı pembe tonda bir saç bandı kullanmıştı. Bir tutam lüle ise özenle ensemde serbest bırakılmıştı. Aynada kendimi inceledikten sonra dolaptan kıyafetimin son tamamlayıcısını da aldım. Parmaklarımı, Evan’ın onu bana verdiği günkü gibi pırlantanın üzerinde dolaştırarak boynuma taktım.

Sara banyodan çıktığında, kızarmış yanaklarımla ona dönüp bu başarısı için teşekkür etmek üzereydim ki bir anda donup kaldım. Safir mavisi elbisesi vücudunun üzerinden kayıp gidiyor; kıvrımlarıyla âdeta dans ediyordu. Dalga dalga yaptığı kızıl saçları sağ omzundan dökülüyor, tıpkı bir tanrıça gibi görünüyordu.

“Jared’in başı fena hâlde dertte,” dedim hayretler içinde. “Sara, muhteşem görünüyorsun.”

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Okuldaki en arzu edilen kız olmasının bir sebebi vardı elbette. Fakat sanırım ben bu özelliğini genellikle unutuyordum, çünkü o benim için sadece *Sara*'ydı. Yine de şu anda, manken gibi vücudunu ve Helenistik güzelliğini fark etmemek olanaksızdı.

Sara neşeyle gülümsediğinde parlak kırmızı dudaklarının arasından bembeyaz dişleri görünmüştü. "Belki de gerçekten derttedir."

"Sara, lütfen onunla yatmayı planladığınızı söyleme," dedim yalvararak.

"Rahat ol. Öyle bir şey olmayacak." Cevap verirken gözlerini devirmişti. "Ama bu eğlenemeyeceğimiz anlamına da gelmiyor."

Telefonumdan gelen mesaj sesi ile dikkatim dağılmıştı. *Carl ile konuştuktan sonra Rachel'ı aradık. Çok tatlıydı. Onun da bunu istediğine inanıyorum. Cumartesi günü buluşacağız, ama galiba her şey pazar günü için hazır olacak.*

Sara bana ceketimi ve içine Evan'a vereceğim hediye koyduğum poşeti uzattı. "Annenler, onun yanına taşınmama izin verecek," dedim.

"Anlaşılan artık resmileşti." Sara, onu takip etmem için kapıyı tutuyordu.

"Sanırım öyle oldu," dedim. Bir anda gerçeği idrak edince midem altüst olmuştu.

Lobiye çıkan köşeyi döndüğümüzde, bacaklarımın heyecandan beni taşıyamayacaklarını düşünüyordum ki onun o siyah, özel dikim ceketinin arkasını gördüm. Genellikle darmadağın bıraktığı açık kahverengi saçları bir tarafa yatırılmış, seçkin bir şekilde taranmıştı. Ağabeyi ile konuşuyordu. Onlara yaklaştığımızı fark etmedi.

Jared'in ağzı şaşkınlıktan gayri ihtiyari açılırken, Evan cümlesini bitirmeden arkasına döndü. Jared'in başı gerçekten dertteydi. Sara ona yaklaştığı sırada bu durum açıkça yüzünden

okunabiliyordu.

Evan arkasını döndüğü anda bacaklarımı hissetmiyordum artık. Kalbim, o dumanlı mavi gözleri ile karşılaşınca bir anda durmuş; yüzünde o mükemmel gülüşünü gördüğümde ise vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum etmişti. Kayak tatiline gideli yalnızca iki hafta olmuştu, ama onu ilk defa görüyor gibiydim.

“Selam,” diye fısıldadım. Elimi tutmak için bir adım attı. Gözlerimizin ilk temasından beri aramızdaki bağ kopmamıştı.

“Selam,” diye yanıtladı beni gülümseyerek. Tam öpmek için eğiliyordu ki Sara bir anda durdurdu.

“Hey, hadi ama! Hemen çıkmamız gerek, yoksa geç kalacağız.”

“Tabii,” dedi Evan.

Bir anda yeniden, muhtemelen bizle aynı organizasyona katılacak, şık insanlarla dolu telaşlı lobiye dönmüştük. Ceketimi giymeme yardım etti. Ocak ayının o soğuk havasına hazır olmak için siyah deri eldivenlerimi de taktıktan sonra elini tuttum.

“O da ne?” diye sordu Evan, elimdeki çantayı işaret ederek.

Gülümsedim. “Sürpriz.” Bunu, ona vermek için o kadar çok beklemiştim ki artık dayanamıyordum.

“Bende de bunlardan bir tane var,” dedi sırtarak.

“Neyden bir tane var?”

“Sürprizden.” Bunu söylerken daha da sırtmış, bu gülüşü yüzümü kızartmıştı.

Başımı eğerek limuzine bindim ve mecburen Jared’in karşısına oturmuş olan Sara’nın yanına geçtim. Evan da ağabeyinin yanına oturmak zorunda kalmış, elimi bırakmıştı. Karşı karşıya oturduğumuz anda birbirimize bakarken ikimizin de gözlerinde, ‘keşke yanında otursaydım’ bakışı vardı.

Limuzin, Arnavut kaldırımlı araç yoluna park ettiğinde, şoför kapıları açmak için aşağı indi. Restoran, saçakları ve her kattaki aydınlık pencereleri ile yemek yenen bir yerden çok,

büyük bir malikâneyi andırıyordu. Görevliler bize kış sezonu için camlarla kapatılmış özel bir verandaya kadar eşlik ettiler. Buradan muhteşem bir okyanus manzarası görülebiliyordu.

“Harika! Gelmişsiniz,” dedi Vivian, bizi açtığı kollarıyla karşılariken. Oğulları onu yanaklarından öpmek için eğildiğinde, ikisini de kollarının altına almıştı. Erkekler ceketlerimizi çıkartmamız için yardım ettikten sonra, Sara ve bana dönüp övgüler yağdırmaya başladı. Bizi o sevgi dolu kollarına alırken, “Enfes görünüyorsunuz,” dedi, yanaklarımıza kondurduğu öpücükle. “Gelin. Oturun.”

Stuart ise hareketsizdi. Biz içeri girdiğimizde dönüp bakmamıştı bile. Elinde tuttuğu içi buz dolu kahverengi likörü ile kıpırdamadan okyanusu izliyordu.

Vivian’ın ısrarları ile oturduk. Dikdörtgen masada Evan’ın yanına oturmuşum. Jared ve Sara karşımızda, Vivian ve Stuart ise masanın iki ucundaydı. Evan masanın altında elimi tuttuğunda bir anda tüylerim diken diken olmuştu.

Masadaki kibar sohbeti başlatan da Evan olmuştu. Bense bana bir şey sorulmadığı ya da yorum yapmam beklenmediği müddetçe sessiz kalmaya çalışıyordum. Aksi durumlarda ise tabii ki ya ağzım dolu oluyordu ya da lokmamı yutmakla meşgul oluyordum. Sara’nın gülmemek için kendini zor tutması huzursuz kıvranışlarımı daha da artırıyordu.

Endişe verici yemeğimi bitirdikten sonra izin isteyip lavaboya gittim. Evan’la holde buluşacaktık. Şifon eteğimi yere değmemesi için yukarıda tutmaya çalışmak büyük çaba gerektirmişti. Sesleri duyduğumdaysa tuvaletin kapısının önünde eteğimi düzeltmekle meşguldüm.

“Bir daha bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

Bir an olduğum yerde kalakaldım. Köşeden dönmeli miyim, yoksa konuşmalarının bitmesini mi beklemeliyim, emin olamadım. Ben bunları düşünürken duyduklarımisa ortaya çıkmayarak doğru şeyi yaptığımı göstermişti.

“Senin geleceğin o kız değil Evan. Bunu anlamanın zamanı geldi. Bir kızın peşinden ülkenin diğer ucuna gidip Yale’den vazgeçmene izin veremem. Özellikle de onun gibi bir kızın peşinden.”

“Bu kararı verecek olan sen değilsin baba,” dedi Evan sertçe. “Zaten senin bunu anlamanı beklemiyorum.”

“Stuart, ne yapıyorsunuz burada?” diye seslendi Vivian. “Geç kalacağız.”

Hareket bile edemiyordum. Tuvalet kapısına yaslanıp kaldığımda kalbim deli gibi atıyor, beynimden bin tane düşünce geçiyordu. Az önce ne olmuştu? Stuart’ın hep içe dönük davrandığını biliyordum, ama bu davranışının sebebinin beni onaylamaması olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sözleri yavaş yavaş içime işlerken dudaklarım titremeye başlamıştı.

Kendimi toplamak için derin bir nefes alırken dudaklarımı ısırardım. Köşeyi döndükten sonra beni elinde ceketimle beklemekte olan Evan’ı gördüğümde, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

“İyi misin?” diye sordu yüzümü gördüğünde. Başımı sallarken daha da fazla gülümsemeye çalışıyordum. Sırtımı Evan’a dönerek ceketini giydim. Aklımdan geçen düşünceleri okumasından korkuyordum.

Limuzine bindiğimizde, Sara ve Jared çoktan yerlerini almış, en iyi gitaristin kim olduğunu tartışıyorlardı.

Evan elimi tutup “Üşüyor musun sen?” diye sordu.

“Hava soğuk ondan, bir şeyim yok.” Yalan söylüyordum. Bu istemsiz tepkimi durdurmak istiyordum. Evan ise beni ısıtmak için kollarını vücuduma sarmıştı bile. Ona sokulurken biraz olsun gevşemiştin.

Limuzinimiz diğer araçların yanındaki yerini alırken, ıslık ıslık konağı gören Sara, “Vay canına,” dedi. Benimse sınırlarım yeniden bozulmak üzereydi. Ölümüne meydan okuyan bir hız trenine binmek üzereydim âdeta.

Evan muhtemelen nefesimin kesildiğini anlamıştı. “Onlar da sadece bizim gibi insanlar,” diye fısıldadı, beni rahatlatmaya çalışarak. Gevşemek için derin bir nefes alarak elini sıktım.

Rengârenk mücevherler ve özel dikim smokinler içinde, eleştiri ve küçümser tavırlarıyla tıpkı bizim gibi insanlardı. Mum ışığında parlayan simli vücutların arasından geçerek ilerledik. Sohbet eden insanların sesleri balo salonundaki caz grubunun nağmeleri arasında kayboluyordu.

Başımı nereye çevirsem daha büyük bir şaşaa ile karşılaşıyordum.

“Bayan Mathews, bu inanılmaz,” dedi Sara şaşkın bir şekilde etrafa bakarak. “Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.”

“Oğullarımın aynı görüşte olduğunu zannetmem,” dedi Vivian ıslıl ıslıl bir gülümseme ile. Evan elimi sıkarken yanaklarımı kızarıyordu.

“Bu, umduğumdan da çarpıcı oldu gerçekten. Hepiniz burada yanımda olduğunuz için çok mutluyum. Şimdi birkaç misafiri karşılamam gerek, ama sonra seninle bir dans istiyorum Evan.”

Oğlunun gözleriyle karşılaşınca yüzü gülmüş, uçuşan krem rengi elbisesiyle süzülerek yanımdan ayrılmıştı. Vivian, sarı saçları ve zarif topuzuyla son derece sofistike görünüyordu. Bana bu kadar ürkütücü gelen bir ortamda bile, onun her zaman böyle kendinden emin olduğunu görmek beni şaşırtıyordu.

“Bu da neydi?” diye sordu Sara, Evan’a dönerek. “Çılgın dans figürlerin falan mı var yoksa?”

Jared bir kahkaha atmış, Evan’sa ona sert bir bakışla cevap vermişti. “Evan annemin *dans* partneridir. Babam dans etmekten pek hoşlanmaz. Ben de dersleri kaçırdım—”

“Siz dans dersleri mi aldınız?” diye bir kahkaha atarak araya girdi Sara.